

naar man ikke længere vilde vedkjende sig § 2 i Lovforslaget, er det nu saa grumme heldigt, at med Hensyn til denne Bestemmelse kan jeg aldeles bestemt fremlægge et afgjørende historisk Beviis netop om dette Punkt; thi da Forordningen af 1792 udkom, indeholdt den i sin § 12 en Bestemmelse, der for at formindste Høvet under visse Betingelser gav Lov til at nedlægge Bøndergaardene, saaledes at der blev dannet nye Hovedgaardstæder sammen med Stykker af de gamle, og som en yderligere Opmuntring til dette tilstodes der de nydannede Gaarde fri Hovedgaardstæder, og denne nye Bestemmelse stod derefter i Kraft i en Deel Aar, men blev hævet ved Placaten af 26de Januar 1807, som siger, at nu ophævedes den tidligere Mulighed for Bevilling til at formindste Hovedgaardene uden Tab af deres frie Hovedgaardstæder og den tidligere Lovret til at samlægge Gaardene med Hovedgaardsparcerer under en lignende Frihed for de i § 12 i Forordningen af 1792 nævnte Formaal, thi nu havde man opnaaet, hvad man dengang vilde opnaa, en hurtig Formindskelse af Høvet og Salg af Bøndergods, og altsaa var der ingen Grund til at disse Begunstigelser vedbleve længere. Nu er det saa uheldigt, at flere endnu yderligere Begunstigelser end dem, som man dengang vilde standse, senere fik Hjemmel ved andre Lovbud end dem, som denne Placat af 1807 figter til, og derfor har Sagen kunnet gaa bestandig videre i det 1807 opgivne Spor. Men stiller man sig paa det Standpunkt, som Reventlow indtog, da han havde Styrelsen af disse Sager, er det dette, at, naar Formaalet med saadan Begunstigelse er naaet, skal Begunstigelsen for den følgende Tid ogsaa ophøre. (Frederiksen: De er ikke i Reventlows Aand, naar De ikke vil have Frihed!) Ja, jeg skal ikke dvæle her længere ved Modsigelsen af det ærede Medlem, men det forekommer mig dog virkelig, at, naar Reventlow anfører som Motiv, at det egentlige Formaal er opnaaet og saa derfor ophører med Foranstaltningen, saa kunne vi ved nu at fortsætte det samme Spor med Hensyn til sige Begunstigelse let forledes til at sige, at vi handle i samme Aand. Jeg begjærede

egentlig Ordet med Hensyn til Endringsforslaget til § 1. Det forekommer mig, at saaledes som den ærede Ordfører yttrede sig, udtalte han sig lidt vel ringe om Tilslutningen i Udvalget; thi jeg har forstaaet Afstemningerne i Udvalget saaledes, at der var en meget stærk Tilbøjelighed til at gaae ind paa det af det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds (Bregendahl) stillede Endringsforslag med den Tilføining, jeg som et Underændringsforslag havde gjort dertil; men jeg har maaffee opfattet det urigtigt, naar jeg virkelig ganske bestemt har opfattet det saaledes, at det kun var af Hensigtsmæssighedshensyn overfor Afslutningen af Betænkningen, at man opstillede dem blot som to enkelte Medlemmers Forslag, om hvilke der kun mundtligt og ikke skriftligt sagdes, at de havde Udvalgets Fleertal for sig. Jeg staaer iøvrigt saaledes til disse to Forslag, at, naar ikke Underændringsforslaget til Forslaget Nr. 1 vedtages, seer jeg mig ikke istand til at stemme for Endringsforslaget Nr. 1, og jeg troer, at flere Medlemmer i Udvalget dele denne min Mening. Jeg anerkjender fuldstændigt det multy Mislige i § 1. Jeg anerkjender fuldstændigt, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen) gjorde gjældende, at der kan være nogen Anledning til paa enkelte Steder endnu at bevare Tilladelsen til at plante Skov og indtage Jord til Skov; thi det er ikke afgjort dermed, som den ærede Ordfører oftere har ytret, at denne Tilladelse har eksisteret nu i over 60 Aar, thi i en meget stor Deel af den Tid har det ikke været Lehnbesidderne muligt at anvende Capitaler til Skovplantning, da de jo for en Deel i de Aar kun opretholdtes ved store Statslaan. Det var først langt ind i Tyverne, at denne hele Situation med Understøttelse ved Statslaanene ophørte, og derfor forekommer det mig, at, fordi Lehnbesidderne ikke i sin Tid have anvendt Meget paa Skovplantning, kan det godt være, at de just ville gjøre det nu — man kan saaledes henvise til Plantningerne paa de hieske Aker, de store Bakkestroge mellem Alsens og Faaborg, som en æret Taler før nævnte, og flere lignende Exempler — og da skal man